

לאחר שנים של רדיפות וגירוש מברית המועצות בשנת 1972 הפך יוסיף ברודסקי לאחד מדמויות המפתח ברפובליקה הספרותית העולמית. לאחר שהשתקע בארצות הברית המשיך ברודסקי בכתיבת שירה ברוסית, אך גם פנה לכתיבה מסאית באנגלית שזיכתה אותו בהצלחה גדולה וסללה את הדרך לזכייתו בפרס נובל ב-1987 ולהפיכתו למשורר אורח של ספריית הקונגרס ב-1991. בנוסף לחקר ההתרשחות הלשונית והקשרים בין הצליל לאימאז' הרבה ברודסקי לעסוק ביצירתו גם בשאלת המרחב והמקום. במסה "הבריחה מביזנטיון" כתב ברודסקי ש"כל תנועה בשטחו של מישור שאיננה אילוף גופני היא צורה מרחבית של דעתנות, אם בהקמת אימפריה אם בתיירות". כמשורר גולה ששותף לנראטיב הטרגי של הגלות דחה ברודסקי בבזאת את התיירות המאורגנת. מנגד, הקמת אימפריה, בין אם מדובר ברתימת כשרונו הספרותי להבניית הסובייקט האימפריאלי לצורך הגנת העולם המערבי מפני הברברים ובין אם מדובר בשאיפה הלא-מוסתרת להשגת הבכורה ברפובליקה הספרותית העולמית, היו כוח מניע ביצירתו.

ההרצאה תעסוק בייצוג מושג "האימפריה" בשירתו ובכתיבתו המסאית של ברודסקי. דיון ביצירתו של ברודסקי בהקשר של השיח האימפריאלי הוא שלב ראשון במחקר רחב יותר שיעסוק בייצוג האימפריה והמשגת המרחב בספרות הרוסית של העשורים האחרונים, כלומר בתקופת התפרקותה של ברית המועצות. בדיון הזה יושם דגש מיוחד להבנת יחסי הגומלין בין הפואטיקה של האימפריה בתקופת התפרקותה בעשורים האחרונים של המאה העשרים לבין הפואטיקה של האימפריה בתקופת התגבשותה במהלך המאות ה-18 וה-19. מבחינה מתודולוגית ההרצאה תתבסס על גישות המחקר של הספרות ההשוואתית, של הפואטיקה ההיסטורית ושל האפיסטומולוגיה והתאוריה של האימפריה.